

през цялото време не се застоя с празни ръце — дядкаше си свирчици, диреше гъби и билки, надбягваше се с младото ловджийско куче, развеселяваше всички с духовитите си отговори. Но когато отпусна мощния си глас, всички други един до един замълчаха и го оставиха сам да пее, прехласнато заслушани в любимите си песни.

Страхил по двор ходеше,
На гъзел Станка думаше:
„Подай ми, Станке, гребенът,
Гребенът от полицата,
Перчемът да си разреша“.

Като си перчем решеше,
Той на перчема думаше:
„Перчемо, кьдър кавърджии,
Какъде ще се развявам?...“

Някои от по-страхливите класници се поозърнаха. Вечният, изсухан с майчиното мляко страх дори и там не ги напущаше. Кой знаеше какво се таи зад всеки храст, зад всяко листо? Око на враг, ухо на предател?

— Я ги оставете, холан, тия хайдушките. Да си нямаме после разправки.

Момчето, което зовяха Васил, веднага се съгласи. Той знаеше песни всякакви и всичките ги пееше еднакво хубаво:

Заградих си градинка
С криво перо петльово.
Посях си латинка,
Ситен, дребен босилец.

Пътеката минаваше край едно прочуто изворче, чиято сладка вода нямаше равна на себе си. Момчетата насядаха край него, по-закусиха, напиха се от бистрата като сълза бликаща струйка и по-